

РЕШЕНИЕ

№ 4426

гр. София, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 23.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2289** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118, ал.3 КСО.

Образувано е по жалба на А. А. Ф. срещу Решение №2153-21-63/07.02.2022г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/92 от 30.11.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

Според жалбоподателя решението противоречи на материалноправните разпоредби. Счита, че към датата на подаване на заявлението отговаря на изискването на чл.68, ал.3 КСО. Общият му действителен осигурителен стаж е 14 години 7 месеца и 00 ден, в който следва да бъде и включено и времето на военната му служба в ШПЗО – [населено място] от 1 година и 6 месеца. Намира за незаконосъобразен мотивът, че наборната военна служба не представлява действителен осигурителен стаж. Съгласно §9, ал.1 от КСО този стаж следва да се преценява съгласно действащите до 31.12.1999г. законови разпоредби. Разпоредбата на чл. 9 от Закона за всеобщата военна служба в НРБ (отм.) изрично признава на служещите редовната военна служба във въоръжените сили от войнишкия състав за действителна военна служба. Чл.9, ал.7 от КСО изрично посочва, че за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба, за който се внасят осигурителни вноски за фонд „Пенсии“ за сметка на държавния бюджет, а не и лицето да е било задължително осигурено и за посочените в §1, ал.1, т.12 от ДР на КСО други осигурителни рискове. Във връзка с изложените в жалбата мотиви намира, че стажът му като старшина – школьник в ШПЗО – [населено място] следва да

бъде признат за действителен, с оглед нормата на §9, ал.1 ПЗР от КСО, тъй като се касае за трудов стаж, положен до 31.12.1999г.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично. Поддържа жалбата. По отношение на недостигащите му 5 месеца излага съображения че е заплатил допълнителни осигурителни вноски на 19.05.2022г.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. – град чрез процесуалния си представител юрк. М. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление с вх. № 2113-21-6785 от 13.09.2021 г. А. А. Ф. е направил искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 от КСО, като е приложил изискуемите документи съгласно чл. 2 от НПОС за преценка правото на пенсия.

Въз основа на наличните в пенсионната преписка документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж към датата на подаване на заявлението от 14 години, 07 месеца и 16 дни от трета категория труд, от които 13 години, 00 месеца и 16 дни — действителен осигурителен стаж. Към датата на подаденото заявление — 13.09.2021 г., А. А. Ф. е на възраст 66 години, 08 месеца и 01 ден.

От зачетения осигурителен стаж действителният осигурителен стаж е определен в размер на 13 години, 00 месеца и 16 дни, поради което с оспореното в настоящето производство Разпореждане № [ЕГН]/92 от 30.11.2021г. на длъжностно лице по ПО, е постановен отказ за отпускане на исканата от А. А. Ф. лична пенсия за ОСВ на основание чл. 68, ал. 1-2 от КСО. Прието е за неизпълнено законовото изискване за наличие на 39 години осигурителен стаж за мъжете през 2021г. и на основание чл. 68, ал. 3 от КСО поради липса на 15 години действителен осигурителен стаж.

Органът по пенсионно осигуряване е зачел на А. А. Ф. следните осигурителни периоди:

- 06 години, 05 месеца и 20 дни за периода 09.07.1980 г. - 29.12.1986 г. в ИО „Л.“, по ТК № 361/18.07.1980г.;
- 02 месеца и 13 дни за периода 01.02.1987 г. - 14.04.1987 г. в Министерство на съобщенията И. „И.“, по ТК № 361/18.07.1980 г.;
- 3 години и 02 месеца за периода 06.05.1987 г. - 06.07.1990 г. в [фирма], по представен обр. УП-3 № 032/09.08.2021 г.;
- 06 месеца за периода 01.10.1990 г. - 01.04.1991 г. в ОБНС „О.“, по ТК № 361/18.07.1980 г.;
- 01 година и 03 месеца за периода 01.09.1993 г. - 01.12.1993 г. във фирма [фирма], по осигурителна книжка № 54883/07.12.1992 г.;
- 04 месеца за периода 07.03.1995 г. - 06.07.1995 г. в [фирма] - [населено място], по ТК № 361/18.07.1980 г.;
- 02 месеца и 01 ден за периода 26.09.2006 - 26.11.2006 г. в „Е.“, по данни от Регистър на осигурените лица;
- 20 дни за периода 12.02.2007 г. - 01.03.2007 г. в [фирма], по данни от Регистър на осигурените лица;
- 05 месеца за периода 01.09.2007 г. - 01.02.2008 г. в [фирма], по ТК №

001/18.02.2008г.;

. 05 месеца и 22 дни за периода 13.10.2010 г. - 05.04.2011 г. в [фирма], по ТК № 001/18.02.2008г.;

- 01 месец за периода 05.04.2011 г. - 05.05.2011 г. в [фирма] /обезщетение по чл. 222, ал. 1 от Кодекса на труда/, по ТК № 001/18.02.2008г.;

По повод Жалба с вх. № 1012-21-1879 от 14.12.2021 г., от контролните органи на ТП на НОИ - С. град е извършена повторна проверка на данните за осигурителния стаж и доход, за да се установи внесени ли са дължимите осигурителни вноски от самоосигуряващото се лице. Проверката е приключила с Констативен протокол № КП-5-21- 01063255/24.01.2022 г., съгласно който от данните, съдържащи се в информационната система на НОИ (Регистър „Приходи“ на НАП) няма информация за внесени осигурителни вноски за периода 01.06.2004 г. - 12.09.2021 г. В тази връзка, жалбоподателят няма качеството на осигурено лице и това време не следва да се зачита за осигурителен стаж.

Спорът по делото е правен и е досежно зачитането на времето на наборна военна служба за действителен стаж по смисъла на КСО. В хода на съдебното производство са представени доказателства за платени осигурителни вноски за недостигащите на жалбоподателя 5 месеца.

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което същата се явява допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу разпореждания за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. Ето защо, настоящият състав приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, като е спазено изискването за форма и съдържание. Изложени са в достатъчна степен мотиви, от които да може да се направи извод, защо жалбата е приета за неоснователна. Посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Същото не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. Потвърденото с оспореното решение Разпореждане № [ЕГН]/92 от 30.11.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С. –град, също е издадено от компетентен орган съгласно приетите в съдебното производство Заповед № 1015-21-67/01.03.2021. на Директора на ТП на НОИ С. –град.

Не се констатира процесуални нарушения от категорията на съществените,

ограничаващи процесуалните права на жалбоподателя.

По материалната законосъобразност на акта, съдът намира следното:

Съгласно чл. 68, ал. 3 от КСО в случай, че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст.

Легалното определение на понятието „действителен стаж“ е в § 1, т. 12 от ДГ на КСО /нова, ДВ, бр. 107 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г./, според което „действителен стаж“ по смисъла на Част първа на този кодекс е действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски.

По силата на чл. 15, ал. 3, т. 5 от НПОС право на лична пенсия за ОСВ по чл. 68, ал. 3 от КСО през 2021 г. се придобива при не по-малко от 15 години действителен осигурителен стаж и навършена възраст 66 години и 08 месеца. Съгласно чл. 15, ал. 4 от НПОС при преценяване на правото на пенсия за ОСВ по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО и определяне размера на пенсията за ОСВ осигурителният стаж се превръща в трета категория труд.

„Действителен стаж“ по смисъла на Част първа на КСО (§ 1, т. 12 от ДР на КСО е действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски. До 01.01.2015г. легалната дефиниция на „действителен осигурителен стаж“ се съдържа в § 2 от ДР на НПОС: това е действително изслуженото /календарно/ време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило без трудово правоотношение, както и времето, през което лицето изцяло се е осигурявало за своя сметка.

Горните дефиниции за „действителен стаж“ не включват изрично наборната военна служба, тъй като тя не може да се приема за време, изслужено по трудово или служебно правоотношение, нито е работа по друго правоотношение, за което лицето да е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, не е и време, през което е упражнявана трудова дейност, за която жалбоподателят да е подлежал на задължително осигуряване за своя сметка и да е внесъл дължимите осигурителни вноски.

Периодът на наборната военна служба се признава за трудов стаж, съответно осигурителен стаж, както съгласно разпоредбите на КСО и НПОС, така и съгласно действащото до 31.12.1999 г. пенсионно законодателство.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 7 КСО, за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба, а според чл. 44 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС /, за осигурителен стаж от трета категория се признава времето на наборна военна служба и времето на обучение на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната военна служба за съответния род войски, съгласно действащото законодателство, независимо кога са положени.

Според чл. 81 от Правилника за прилагане на закона за пенсиите (отм.), която норма е и относимата към периода на полагане военната служба от оспорващия, след навършване на пълнолетие, се зачита за трудов стаж от III категория. В процесния период 1978г. - 1980г. наборната военна служба в България е била действителна и задължителна за мъжете, съгласно чл. 3 от Закона за всеобщата военна служба в Народна република България /обн. Изв. бр. 13 от 14.02.1958 г., отм. ДВ, бр. 112 от 27.12.1995г., в сила от 27.02.1996г./ . Следователно е представлявала обективно и неотстранимо по волята на дадено лице препятствие то да полага труд, който да представлява основание за неговото осигуряване и за придобиването на осигурителен стаж по смисъла на сега действащото законодателство. С оглед разпоредбата на § 9, ал. 1 КСО, приравненият на осигурителен стаж период на наборна военна служба от 29.09.1978г. до 20.03.1080г. следва да бъде признат за действителен осигурителен стаж за Ф. по смисъла на §1 т. 12 от ПЗР на КСО. В този смисъл е и трайната съдебна практика на VI отделение на ВАС / Решение № 15587/13.12.2018 г. по адм. д. № 13944/2017 г., Решение № 2553/19.10.2017 г. по адм. д. № 8645/2016 г. на ВАС, Решение № 7647/16.06.2017г. по адм. д. № 4023/2017г., Решение № 9471/17.07.2017г. по адм. д. № 7470/2016г., и по- новите Решение № 14398 от 20.11.2020 г. по адм. д. № 10551/2020 г. и Решение № 3916 от 26.03.2021 г. по адм. д. № 13233/2020 г./.

Като е отказал да зачете този стаж за действителен осигурителен такъв, административният орган неправилно е тълкувал и приложил закона.

Независимо от горното обаче, на жалбоподателя не му стигат още 5 месеца, за да отговаря на условията на чл. 68, ал. 3 от КСО , а именно да има не по-малко от 15 години действителен осигурителен стаж и навършена възраст 66 години и 08 месеца.

Към датата на подаденото заявление — 13.09.2021 г., А. А. Ф. е на възраст 66 години, 08 месеца и 01 ден и действителен осигурителен стаж, (вкл. и положения при изслужената наборна военна служба от 1 година и 6 месеца) в размер на 14 години, 07 месеца и 16 дни от трета категория труд.

Обстоятелството, че жалбоподателят е заплатил допълнително осигурителни вноски за 5 месеца след образуване на настоящото дело, за което е представил вносни бележки от 19.05.2022г., не прави оспореното решение респ. разпореждане незаконосъобразно, тъй като към момента на подаване на заявлението, тези вноски не са били внесени.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора, разноски се дължат на ответника, които са своевременно претендирани. В този случай присъждане на юрисконсултско възнаграждение е уредено в нормата на чл.78, ал.8 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК, поради което следва да се присъдят разноски в минималния предвиден размер от 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III-то отделение, 7-ми състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Ф. срещу Решение №2153-21-63/07.02.2022г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата му срещу

Разпореждане № [ЕГН]/92 от 30.11.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване като неоснователна.

ОСЪЖДА А. А. Ф. ЕГН 55011268129 да заплати на ТП на НОИ-С. град сумата от 100 /сто/ лева, представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: